

ulusal soruna

SINIFSAÇ ÇÖZÜM

İlan Tahtası, Gündem ve Politika

syf. 2-7

Kentsel Yağma Projesi
Ulusal Soruna, Sınıfsal Çözüm
Doğu Kürdistan'da Ayakalanma ve Ulusal Sorun
ABD İran'ı İşgal Edebilecek mi?

Ulugay ve Tibet işçilerinin Mücadelesi Devam
İleri Deri İşçilerine Jandarma Saldırısı
Örsan Tekstilde İşten Çıkarma
Erdemir'de Protestolar Yaygınlaşıyor

Okullar Açılıyor

syf. 13-14

Sınıf Mücadelesi

syf. 8 -12

Hükümet Kamu Emekçilerine Kaşıkla Zam Veriyor
Bir Sömürü Yöntemi: Parçabaşı Üretim
Fabrikalardan okur mektupları
Coca Cola işçilerinin Mücadelesi
Turkuaz İşçilerinin Tamamı İşten Çıkarıldı

Okul mu, Ticarethane mi?
Eğitim Parasız Olmalı
Okullar Yeni Sorunlarla Açılıyor

65. Ölüm Yıldönümünde Troçki

syf. 15-16

Leon Troçki, Devrimci ve Marksist

“Kentsel Yağma Projesi”

İstanbul Büyükşehir Belediyesi, şehir merkezindeki bazı emekçi semtlerini “iyileştirme” bahanesi ile yıkmaya başladı. “Kentsel Dönüşüm Projesi” adı verilen bu saldırı, mahallelerdeki direnişlere rağmen hızla devam ediyor. Yıkımın gerçek amacı belli: birincisi, şehir merkezindeki bu bölgeleri burjuvazinin hizmetine sokmak. İkincisi, özellikle solun örgütlü olduğu mahalleri seçerek bu bölgelerdeki emekçileri şehir dışına atmak ve bu bölgeleri daha da örgütsüz hale getirmek. Yıkımlar sonuçlandığında on binlerce insan evlerinden sökülüp atılmış olacak.

Saldırıları önce Pendik Aydos’la başladı. Direniş rağmen gecekonducular polis ve jandarmanın kontrolünde yıkıldı. Direniş, güvenlik güçlerini birkaç kez geri püskürtmeyi başardı. Formula 1 yarışlarından önce (14 Temmuz 2005) Kurtköy Cambazbayırı’nda 44 ev daha zorla yıkıldı. Bu bölgede direniş birkaç gün sürdü. Kurtköy’ü Okmeydanı Kulaksız’daki yıkımlar izledi. 17 ve 21 Temmuz’da direniş rağmen 48 ev yıkıldı. Olimpiyat köyü’nün yakınındaki Bayramtepe’deki 700 konuttan 48’ine yıkım kararı çıktı. Yıkım ekiplerinin saldırısı halk tarafından püskürtüldü. 22 ve 28 Temmuz’da Nurtepe Güzeltepe’deki evler yıkıldı. Polisin müdahalesi sonucunda 15 kişi Nurtepe’de gözaltına alındı. Yıkımların önümüzdeki günlerdeki hedefi ise Gülsuyu semti.

Yıkımlara Karşı Mücadele

Mahallelerde, devrimci grupların da desteğiyle, yıkımlara karşı önemli direnişler yaşanıyor. Ancak direnişlerin kitlesel olmayışı devletin güvenlik güçlerinin kontrolünde yıkımların gerçekleşmesiyle sonuçlanıyor. Bu mücadeleleri birleştirmek için “Yıkımlara Karşı Emekçi Halk Koordinasyonu” kuruldu. Koordinasyon, 31 Temmuz’da Okmeydanı’nda yıkımları durdurmak ve yaşam alanlarını korumak için yaklaşık 3000 kişinin katıldığı bir yürüyüş gerçekleştirdi. Ayrıca 28 Ağustos’ta Kadıköy meydanında “Kentsel Dönüşüm Projesi”ne karşı bir miting gerçekleştirildi.

Yıkımların sona erdiği semtlerde yeni bir mücadele gündemde “Durak Kondular”. Yıkımların ardından ev sahipleri “Sosyal konut” denen evlere yerleştiler. Evlerine bir bedel biçildi, artanı ise taksit taksit ödenecek. Ancak kiracılar daha da zor durumda. Onlar da buna karşı belediye duraklarını işgal etmeye giriştiler. Nurtepe’nin Güzeltepe mahallesinde evleri yıkılan 6 kiracı durağa konut olarak yerleştiler.

Yıkımlara Karşı Mücadelenin Çelişkisi

Yıkımlara karşı emekçi halkın barınma hakkını savunuyoruz. Bu mücadeleleri destekliyoruz. Ancak konut sorununun kapitalizm altında çözümlenemeyeceğini de biliyoruz. Barınma sorununun geçici olarak da olsa giderilmesi bir kısım emekçiyi rahatlatır, ancak kapitalist sömürüyü azaltmaz ve bütün işçi ve emekçilerin barınma sorununu da temelden çözmez. Bu nedenle sol hareketin gücünü bu alana odaklaması ve mücadelenin en önemli alanı olarak burayı görmesi sol hareketi ve mücadeleyi bir çıkamaz sokağa sokar. Kapitalist sistem içerisinde, mücadelelerle emekçileri ev sahibi yapmak onları mülk sahibi yapmak anlamına geliyor. Geçmişte ve hatta yakın geçmişte şehitler verilerek, bedeller öde-

nerek devrimcilerin koruduğu mahallerde emekçi halka verilen gecekonducular bugün birer apartmana dönüştü. Ev sahipleri de kira gelirleri ile yaşamaya başladı. Neredeyse hiçbirinin kapısı devrimcilere açılmaz oldu.

Yıkımlara karşı barınma hakkını savunmak ve emekçi halkla birlikte mücadele etmek gerekir.

Ancak bu mücadele, emekçi halkı mülk sahibi yapmak için mücadeleye veya kapitalizm koşullarında bir tür bağımsız “devrimci” gettolar yaratmak hayaline dönüşmemelidir. Bu mücadelenin sınıf mücadelesiyle bağlantısı kurulabilmeli ve kapitalist sistem teşhir edilmelidir. Engels, Konut Sorunu broşüründe emekçileri konut sahibi yapma ütopyasını savunan Proudhon ve diğer küçük burjuva sosyalistleri eleştirir ve bunun bir mülk edindirme politikası olduğunu açıklar. Hala güncel olduğunu düşündüğümüz, Engels’in konut sorununun çözümü üzerine önerileriyle yazımızı bitirmek istiyoruz.

“Ancak bir şey kesindir; rasyonel kullanımı varsayımıyla, büyük kentlerde, herhangi bir gerçek “konut darlığı” anında giderecek mesken için yeterli bina zaten vardır. Bu doğal olarak, ancak, mevcut sahiplerin mülksüzleştirilmesiyle, yani onların evlerine evsiz işçileri ya da bugünkü evlerinde aşırı derecede kalabalık olan işçileri yerleştirerek olabilir. Proletarya, siyasal güç kazanır kazanmaz kamu çıkarları uğruna alınacak böyle bir önlemin uygulanması, mevcut devletçe yapılan diğer kamulaştırmalar ve yerleştirmeler kadar kolay olacaktır.” (F.Engels, Konut Sorunu, Seçme Eserler, Cilt:II, S:364-447, Birinci Baskı, Sol Yayınları, Temmuz 1977)

Ulusal Soruna, Sınıfsal Çözüm

Son dönem gelişmelerin ışığında gündemin en önemli maddesi “Kürt Sorunu” haline geldi. Kuşkusuz “sorun”un kendisi eski ve önemi yadsınamaz; dolayısıyla bu noktada bir yenilik ve/veya değişiklik yok. Yeni ve/veya değişik gibi görünen Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın, Türkiye’nin bir “Kürt Sorunu” vardır açıklamasıydı. Hükümet, devletin “geleneksel yaklaşım”ının dışında olduğu düşünülen bu ifadeyle geniş çaplı bir tartışmayı tetikledi. Bu çerçevede tüm kesimler tutum ve konumlarını bir kez daha belirttiler. Biz *İşçi Cephesi* olarak tüm halkların olduğu gibi Kürt halkının da kendi kaderini tayin etme hakkını dün olduğu gibi bugün de savunuyoruz. Diğer yandan yaşadığımız çağda ulusal sorunlar (bağımsızlık ve toprak sorunu) sosyalist bir devrim dışında çözüme kavuşamaz. Demokratik devrimin sorunlarının çözümü sosyalist bir devrim ihtiyacına bağlanmıştır. Kürt ve Türk işçi ve emekçilerinin sorunlarının kaynağı burjuva kapitalist sistemdir ve çözüm ulusal değil sınıfsal çıkarlara bağlıdır. Burjuva devlet ve asker-polis rejimi varlığını sürdürdüğü sürece Kürt halkına çözüm diye sunulanlar olsa olsa Kürt burjuvazisinin sorunlarını çözecektir; Kürt işçi ve emekçilerinin değil. Evet, sorun ulusal değil sınıfsal bir sorundur. Ama bu yaklaşım Kürt halkının kendi kaderini tayin etme hakkını teorik düzeyde kabul edip, pratik olarak görmezden geldiğimiz anlamına gelmez. Tam tersine “Kürt Sorunu”nu, “ekonomik, sosyal ve kültürel” bir sorun olarak gören ve yol, asfalt, okul, hastane, birkaç Kürtçe eğitim veren dersane ve Kürtçe yayın yapan radyo-tv ile bu sorun çözülür diye bakan anlayışlarla devrimci Troçkist anlayışımız arasında tam bir uçurum bulunmaktadır. Bir kez daha ifade etmek gerekirse; Kürt halkı kendi kaderini tayin hakkına tam anlamıyla sahip olmalıdır. Bu hak sınırlandırılmaz, şartlara bağlanamaz. Kürt halkı kendi geleceğinin nasıl olacağına kendisi karar vermelidir.

Burjuvazinin çözümü ise, burjuva reformlar yoluyla Kürt illerini “ekonomik, sosyal ve kültürel olarak kalkındırma”, diğer bir deyişle kapitalist piyasanın ihtiyaçlarına göre yeniden yapılandırmaktır. Erdoğan’ın önce Haziran ayında çeşitli kesimlerden kişilerce yayımlanan bildirinin imzacılarından 12’si ile yaptığı görüşmede ve ardından yaptığı Diyarbakır ziyaretinde “Kürt Sorunu” ifadesini kullanırken kastettiği çözüm işte bu burjuva reform çözümdür. 23 Ağustos tarihinde gerçekleşen Milli Güvenlik Toplantısı’nda, Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi’ne yönelik olarak, “ekonomik, kültürel ve sosyal geliştirme çabalarının” artırılması vurgusunun öne çıkması, generallerin sadece askeri yöntemlerle olmaz, sosyal politikalar da gerekir açıklamaları bu burjuva çözüm modelinin TSK’nın da dahil olduğu çok geniş bir kesim tarafından kabul gördüğünün bir ifadesidir. Benzer şekilde KONGRA-GEL’in Abdullah

Öcalan’ın ilan ettiği, “Demokratik Cumhuriyet” projesinden hareketle “görüşmeler yoluyla barışın sağlanmasını” sahiplendiklerini ilan etmesi ve “...Biz devlete karşı değil, devleti demokratikleştirme ve demokratik devletle Türkiye’nin bütünlüğü çerçevesinde sorunun çözümünü hedefleyen bir siyasi anlayışı esas almaktayız.” açıklamasını yapması, bu burjuva çözüm modelinin, *silahlı reformizmden, Demokratik Cumhuriyet reformizmine* gelen PKK önderliği tarafından da sahiplenildiğini göstermekte. Oysa çözüm için BASK örneğini gösterenler bir şeyi atlıyor ya da saklıyor: örneğin İspanya’nın en büyük bankası BASK sermayesine ait, ulusal mücadelenin sıçrama yaptığı 1960’lı yıllarda BASK bölgesi çok önemli bir sanayi merkezi ve bugün BASK’da yol-asfalt, okul-hastane, kendi dilinde gazete-okul, radyo-tv var, ama bunlara rağmen büyük bir işsizlik söz konusu, rejimin baskı ve şiddeti açık bir şekilde devam etmekte. Kuşkusuz bu tablo BASK’lı işçi ve emekçileri değil ama BASK ve İspanya burjuvazisini memnun etmekte.

Deniz Baykal’ın “Kürt Sorunu” konusunda CHP’nin yeni politikasını anlatırken Kürt değil “Güneydoğu Sorunu” ifadesini kullanması bu açıdan önemli. Baykal aslında şunu diyor: Kürt halkının kendi kaderini tayin etme hakkı ve ulusal bağımsızlık mücadelesi *bir terör hareketidir*. Ama Türkiye’nin bir “Güneydoğu Sorunu” vardır. Baykal’a göre bu sorun burjuva reformist bir çözüm ile –BASK örneğinde de olduğu gibi- sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda bölgenin yeniden yapılandırılmasıyla çözümlenmelidir. Bu tanımlama ve çözüm planı bugün burjuvazinin, askerinin, hükümetin, CHP’nin, AB ve ABD’nin de istediği şeydir. Erdoğan’ın “Kürt Sorunu”, Baykal’ın “Güneydoğu Sorunu” ve MKG’nın “terörle mücadele sürecek; ekonomik, sosyal, kültürel düzenlemeler de gerekli” yaklaşımı bir ve aynı planın farklı kurumlar tarafından ifadelendirilmesidir. Ve PKK, “Demokratik Cumhuriyet” projesi ile bu plana göz kırpmaktadır...

Ulusal sorun sınıfsal bir çözüm gerektiriyor. Bu doğrultuda: Burjuva reformist planların teşhir edilmesi... Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı doğrultusunda verdiği her mücadelenin desteklenmesi... Bu hakkın tam olarak elde edilmesinin ancak tüm bölge düzeyinde olanaklı olabileceğinin benimsenmesi... ABD emperyalizminin ve Siyonizm’in bölgeden atılması... İslamcı ya da sözde laik tüm kukla ve diktatörlük rejimlerinin yıkılması... Bütün petrol kaynaklarının ve ağır sanayi kuruluşlarının ulusallaştırılması... Köklü toprak reformlarının yapılarak ağalık sisteminin lağvedilmesi... Bölge halklarının kardeşçe birliğini sağlayacak işçi ve emekçi iktidarlarının kurulması...

Doğu Kürdistan'da ayaklanma ve ulusal sorun

9 Temmuz günü İran'ın Mahabad kentinde İslamcı diktatörlük rejiminin güvenlik güçlerinin önce Shwaneh Gaderi adlı genci, ardından da bunu protesto edenlerin arasından iki kişiyi daha katletmeleri sonucunda Doğu Kürdistan'da yaygınlaşan kitle ayaklanmaları şimdilik durulmuş gözükmeyle birlikte, yakın gelecekte bölge Kürtlerinin kendi kaderlerini tayin hakkı doğrultusunda yeni atılımlar yapmaya hazırlanmakta olduklarına işaret etmekte.

Mahabad protestoları kısa sürede başta Sardasht, Baneh, Piranshahr, Sanandaj, ve Saghez olmak üzere diğer Kürt kentlerine yayılmış, rejim güçleriyle girişilen çatışmalar sonucunda 20 kişi ölmüş, 300 kişi de yaralanmıştı. İslamcı diktatörlük ayaklanmayı bastırabilmek amacıyla bölgeye 100 bin kişilik askeri birlik ve 6 bin kişilik özel tim gücü yığılmış durumda. Olaylar sırasındaki en önemli gelişmelerden biri de, İran ve Irak'taki peşmergelerin suskunluğuna karşılık, Türkiye'de üslenmiş olan HPG (Hézén

Parastina Gel – Halk Savunma Güçleri) gerillalarının 20 ve 21 Temmuz'da İran sınırını aşarak 16 Devrim Muhafızını öldürmeleri ve 12'sini de yaralamaları olmuştu. 7 Ağustos günü ise bütün Doğu Kürdistan'da genel grev ilan edilmiş ve tüm kepenkler kapatılmıştı.

Bütün bu gelişmeler İran'ı olduğu kadar Türk hükümetini de aşırı derecede tedirgin etmekte. Nitekim Ağustos ayı sonunda İran ve Türk istihbarat yetkilileri Van'da bir araya gelerek PJAK (Partiya Jiyanî Azad a Kurdistanê - Kürdistan Özgür Yaşam Partisi) ve HPG gerillalarına karşı ortak operasyonlar yapmaya karar verdiler. Ama Tahran ve Ankara'yı telaşlandıran sorun bunun çok daha ötesinde. İki hükümet de, Irak Kürdistanı'nın federe bir devlet yapısına yönelmesinin İran ve Türkiye'deki Kürtler için bir örnek ve kendi "toprak bütünlükleri için bir tehdit" oluşturmasından endişe etmekte. Özellikle İran hükümeti Kürt ayaklanmasının Amerika'nın bir oyunu olduğunu iddia etmekte ve Kürtleri emperyalizmin ajanı olarak suçlamakta, bölgedeki baskı ve katliamlarını böylece meşru göstermeye çalışmakta.

Kürt panoraması

Kürdistan'ın bütünü açısı bakıldığında, bölgedeki kitlelerin beklentilerini ve seferberliklerini denetim altında tutan ve yönlendiren en büyük partilerin hemen hiç biri ABD'nin bölgedeki varlığına, Irak'taki işgaline, İran hükümetine yönelik tehditlere karşı çıkmamakta. Tam tersine Irak'ta Kuzey Irak Sorumlusu Barzani'nin KDP'si ve Irak Cumhurbaşkanı Talabani'nin KYB'si ABD emperyalizmi ile tam bir işbirliği içinde bir "mini Kürt devleti" projesini gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Bu önderliklerin temel amacı, Barzani açısından Güney Kürdistan'daki aşiretinin elinde tuttuğu toprakları yitirmemek, Talabani açısından da devlet bürokrasisi içinde ayrıcalıklı bir yer edinmek. Bunun yanı sıra elbette, petrol gelirlerinden kendi kesimlerine önemli bir pay kapabilmek. Irak'taki Direniş hareketinin verdiği ulusal kurtuluş mücadelesine cepheden karşı olmalarının ve direnişçileri terörist olarak tanımlamalarının nedeni de bu. Bu açıdan bakıldığında, yakın gelecekteki Irak Kürt federasyonunda, ya da eğer gerçekleşirse, gelecekteki bir mini Güney Kürt devletinde, Kürt halkının ne kendi kaderini tayin etme hakkı, ne de ulusal bağımsızlığı sağlanmış olabilecek. En iyimser yaklaşımla, emperyalizm işbirlikçisi feodal aşiretlerin zulmü altında yaşayan bir yeni-sömürge ülke doğmuş olacak.

İran'daki önde gelen Kürt partilerinin bölgedeki emperyalist egemenlik karşısındaki tavırları da Barzani ve Talabani'ninkinden farklı değil. Kendi ağızlarından dinleyecek olursak, 30 Ocak 2005'te Kürdistan Sosyalist Partisi (PSK) ile İran Kürdistan Demokrat Partisi'nin gerçekleştirdikleri ortak toplantıda, PSK temsilcisi Yılmaz Çamlıbel'in yaptığı konuşma çok izah edici: "Öyle görünüyor ki, Amerika önümüzdeki günlerde İran'a yönelik bir müdahalesi söz konusudur. Belki Irak'ta olduğu gibi, askeri bir müdahale olmayabilir. Ama şu anda mevcut olan İran rejimini değiştirecek bir

müdahale olacaktır. Bu durum Doğu Kürdistan'da Kürt halkını ilgilendirecek önemli bir gelişme olacaktır. Bu açıdan, halkımızın en eski partilerinden biri olan ve bugüne kadar zorlu ve fedakar bir mücadele sergileyen İran Kürdistan Demokrat Partisi bu mücadeleye hazır olmalıdır." İran KDP'si genel sekreteri Mustafa Hicri'nin sözleri de aynı açıklıkta idi: "...son dönemlerde ABD, İran'ı da Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesi içine aldığı için biz İKDP olarak, oluşabilecek değişimlere kendimizi hazırlıyoruz." Açık ki, İranlı Kürt liderler de umutlarını emperyalizme bağlamış durumdadır. (ABD İran'daki Azerilere yönelik çalışmalarını da Azerbaycan üzerinden yürütüyor.)

Türkiye kesiminde ise PKK'nın ABD emperyalizmine bu denli açık bir desteği söz konusu değil. Bununla birlikte Öcalan'ın ilan ettiği "Demokratik Cumhuriyet" projesi, Kuzey Kürdistan'ı Türkiye'deki burjuva devlete ve asker-polis rejimine bağımlı kılmaya yönelik. "Görüşmeler yoluyla barışın sağlanması" söylemi de bu projenin taktik adımı olarak geliştirilmekte. Bu yaklaşım, KONGRA-GEL'in yayımladığı duyuruda açıkça görülebilir: "Toplumların en duyarlı kesimi olan bir grup aydın çevresinin barış girişimi

başlatmasıyla birlikte, Türkiye'de Kürt sorununun barışçıl çözümü için olumlu bir hava yaratılmıştır. Son olarak aydınların Türkiye Başbakanı ile gerçekleştirdiği görüşme ve Başbakanın Diyarbakır'da yaptığı konuşmada ad konularak sorun tanımlanmış ve Kürt sorununun demokratik cumhuriyet ekseninde çözüleceği beyan edilmiştir... Aydınların girişimlerine Türkiye Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'ın verdiği karşılık ve ardından yaptığı açıklamalar çözüm için olumlu bir hava yaratmıştır. Ancak karşılıklı olarak güven artırıcı adımların atılmasıyla sürecin ilerletilmesi gerekmektedir. Bundan hareketle

Türkiye'nin demokratik bütünlüğü ve sembollerine saygı temelinde barış ve demokratik çözüm için ortaya çıkan olanakların değerlendirilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Tüm sorumlu siyasi aktörlerin sorunu istismar konusu yapmadan çözüm yönünde hassas ve sorumlu davranması, sürecin özellikleri bakımından hayati öneme sahiptir. Biz devlete karşı değil, devleti demokratikleştirme ve demokratik devletle Türkiye'nin bütünlüğü çerçevesinde sorunun çözümünü hedefleyen bir siyasi anlayışı esas almaktayız."

Kürt önderliklerinin tüm emperyalizm taraftarlığına ve karşı devrimci tutumlarına rağmen, biz devrimci Troçkistler, bir yandan bu önderlikleri emekçi halklara teşhir ederken, bir yandan da Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı doğrultusunda verdiği her mücadeleyi desteklemeye devam ediyoruz. Bu hakkın tam olarak elde edilmesi ancak ABD emperyalizminin ve Siyonizmin bölgeden atılması, İslamcı ya da sözde laik tüm kukla ve diktatörlük rejimlerinin yıkılması; bütün petrol kaynaklarının ve ağır sanayi kuruluşlarının ulusallaştırılması, köklü toprak reformlarının yapılarak Barzani ve benzerlerine hayat veren ağalık sisteminin lağvedilmesi; bölge halklarının kardeşçe birliğini sağlayacak işçi ve emekçi iktidarlarının kurulmasıyla olanaklıdır.

PKK Türkiye'ye yönelik bir ABD işgalini elbette savunmuyor, çünkü Türk rejimi ABD'nin kara listesinde değil, üstelik onun en yakın dostlarından biri. Ama Türkiye'nin emperyalist Avrupa Birliği projesine katılmasından yana olduğu ve AB'nin basıncından medet umduğu da kimsenin gizlisi değil. Özetle, bölgelerin hiç birinde işçi sınıfı ve emekçi halklar ile Kürt mücadelesinin emperyalizme ve kapitalizme karşı birleştirilmesini savunan kitlesel bir önderlik bulunmamakta.

Tutumumuz

Kürdistan'ı parça parça emperyalizmin sömürgesi haline getirecek tüm işbirlikçi planlar, karşı devrim hizmet emekte, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını ve ulusal bağımsızlık mücadelesini engellemekte, ve bölge halklarını bölmekte, onları emperyalizmin yanı sıra kendi baskıcı rejimleri karşısında zayıflatmaktadır. Ne ABD birleşik bir Kürdistan'a izin verecektir, ne de onun kuklası bölge rejimleri Kürt halkının özgürleşmesine olanak tanıyacaktır. Tam tersine uzlaşmacı Kürt önderlikler işbirlikçiliklerinin getirdiği rantlarla emekçi halk üzerindeki egemenliklerini sürdürürken, bölge ulusları birbirine düşürülecek, emekçi halklar birbirine saldırtılacaktır.

Bununla birlikte, Kürt önderliklerinin tüm emperyalizm taraftarlığına ve karşı devrimci tutumlarına rağmen, biz devrimci Troçkistler, bir yandan bu önderlikleri emekçi halklara teşhir ederken, bir yandan da Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı doğrultusunda verdiği her mücadeleyi desteklemeye devam ediyoruz. Bu hakkın tam olarak elde edilmesi ancak ABD emperyalizminin ve Siyonizmin bölgeden atılması, İslamcı ya da sözde laik tüm kukla

ve diktatörlük rejimlerinin yıkılması; bütün petrol kaynaklarının ve ağır sanayi kuruluşlarının ulusallaştırılması, köklü toprak reformlarının yapılarak Barzani ve benzerlerine hayat veren ağalık sisteminin lağvedilmesi; bölge halklarının kardeşçe birliğini sağlayacak işçi ve emekçi iktidarlarının kurulmasıyla olanaklıdır.

Önümüzdeki dönemin temel görevi, Irak direnişinin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin güçlendirilmesi, Kürt halkını da bu mücadeleye katacak önderliğin geliştirilmesidir.

ABD İnan'ı işgal edebilecek mi ?

ABD başkanı George W. Bush daha seçimleri kazanmadan, en önemli danışmanları Paul Wolfowitz, Richard Perle, Douglas Feith ve bugün dış işleri bakanlığını da yürütmekte olan Condoleza Rice, "yeni Amerikan çağı projesi" olarak tanınan bir planı gündeme getirmişlerdi. Plan temel olarak bölgedeki zengin enerji kaynaklarını tümüyle denetim altına almak ve ABD'nin bölgedeki jeopolitik etkinliğini daha da güçlendirebilmek için, Ortadoğu haritasını yeniden düzenlemeyi öngörüyordu.

Önce Afganistan'ın ve ardından Irak'ın işgaliyle birlikte yürürlüğe konan bu stratejik plan iki belirleyici politika üstünde yükseliyor; ilki bölgede ABD emperyalizmi'nin mutlak askeri üstünlüğünün tesisi -kuşkusuz emperyalizmin bölgedeki jandarması olan İsrail'in de desteği ile- ve ikincisi Irak, İran ve Suriye gibi ülkelerin o ana dek sahip oldukları görece bağımsızlığın ortadan kaldırılması.

Irak'taki emperyalist işgal bir yandan bu politikanın derinleştirilerek hayata geçirilmesini sağladı, ama öte yandan daha önce hesaplanmayan bir faktör, yani Irak'ta her geçen gün büyümekte olan anti-emperyalist direniş ve bu direnişin neden olduğu kaos, emperyalizmi çelişkilerle yüklü bir sürecin eşğine getirdi.

Zira ABD hükümeti Irak'ta kontrolü sağlamak için, ülke içinde ciddi bir muhalefetle karşılaşmaksızın daha fazla sayıda asker gönderebilecek durumda değil. Öte yandan Irak'ta gelişen direniş karşısında askeri bir yenilgiyi ve bunun politik sonuçlarını kabullenerek Irak'tan çekilmeyi de göze alamıyor. İşte bu koşullar Bush hükümetini, mevcut emperyalist stratejiyi sürdürülebilmek ve genişletebilmek için değişik taktikler izlemeye zorluyor. Bu taktiklerin başında askeri işgalin yanı sıra, Avrupalı emperyalist müttefiklerle işbirlikleri geliştirmek ve BM gibi araçları seferber ederek -terörizme karşı mücadele, demokratikleşme ihtiyacı vb söylemler üzerinden- İran ve Suriye'yi basınç altına almak geliyor.

İnan'a yönelik nükleer şantaj

Tahran yönetiminin enerji ihtiyacını gerekçe göstererek, nükleer programına yeniden başlayacağını ilan etmesiyle beraber, bölgede İnan'a yönelik basınç ve tehditler de yoğunlaşmaya başladı. İnan yönetimi şu ana dek uluslararası atom enerjisi kurumuyla (IAEA) oldukça şeffaf ilişkiler geliştirmiş olmasına ve BM kararlarına uyacağını ilan etmesine karşın, yürürlüğe koyulan nükleer program

sayesinde 10 yıl içerisinde nükleer bomba üretecek kapasiteye ulaşacağı ileri sürülerek bir yandan ABD, diğer yandan ise AB'nin üç belirleyici ülkesi olan Fransa, İngiltere ve Almanya'nın ikili kiskacına alınmış durumda. Sorunu daha da kırılgan hale getiren ise İnan üzerinde her geçen gün artan basıncın artık doğrudan bu ülkenin egemenlik alanını tehdit eder hale gelmesi.

Gerçek şu ki, İnan'ın 10 yıl içinde nükleer bomba üretme kapasitesine sahip olarak, bölgedeki "demokrasileri" tehdit edecek hale geleceği gerekçesi mevcut gerçeklik göz önünde bulundurulduğunda ikna edicilikten oldukça uzak kalıyor. Zira dünya üzerindeki nükleer güç dengesiyle ilgili rakamlar -yaklaşık da olsa - bunun en açık kanıtı.

Dünya üzerindeki 20 bin nükleer başlığın yarısı ABD'nin elinde yaklaşık yüzde 40'lık bir kesimi ise Rusya Federasyonu'nda bulunuyor. Geriye kalan başlıklar, BM "Güvenlik Konseyi'nin" üyesi olan üç ülke; Çin, Fransa ve Britanya'nın elinde bulunuyor. Öte yandan Hindistan ve Pakistan'ın da yaklaşık 30 kadar nükleer başlığa sahip oldukları biliniyor. Ama bizzat BM'nin verileri daha da ilgi çekici bir durumu ortaya koyuyor, zira Ortadoğu'da gerçekleştirdiği işgal ve Filistin halkına yönelik zulümüyle, bölgede barışın en büyük düşmanı konumundaki İsrail devleti Negef çölünde 200 kadar nükleer başlık bulunduruyor. Ne var ki, İsrail devletinden ne BM ile işbirliğine girmesi talep ediliyor, ne de bu son derece çatışmalı bölgede elindeki nükleer güçle bölge için gerçek bir tehdit olarak kabul ediliyor.

Gerçek neden

Gerçek şu ki, ABD yönetimi 1979 yılında gerçekleşen İslam Devrimi'nden bu yana İranda bir rejim değişikliği gerçekleştirme uğraşında. Bu doğrultuda ülke içinde dengesizlikler yaratmaktan askeri işgale dek uzanan geniş bir planlama daima hazırda tutuluyor. Bu amaç doğrultusunda Washington yönetimi çeşitli sivil toplum kuruluşları aracılığıyla

planlarını uygulama arayışında. "İran Özgürlük Vakfı" bu stratejinin en önemli ayaklarından birini oluşturuyor ve Bush yönetiminin İran'a yönelik planlarını kolaylaştırabilmek için dünya ölçeğinde lobi çalışmaları yapıyor. "İran'da Demokrasi için İttifak" ve "İran Muhalefet Konseyi" gibi yapılanmalar tüm güçlerini Tahran yönetiminin kontrolü kaybetmesi için seferber ediyorlar.

Bu kampanyaların İran'da mevzi kazanabilmesi için, söz konusu kuruluşlara ABD yönetiminden milyonlarca dolar aktarılmakta.

Buna karşın İran'da geçen ay gerçekleştirilen başkanlık seçimleri emperyalizmin ülkeyi içerden dönüştürme projelerini şimdilik sekteye uğratacak sonuçlar verdi. Öncelikle büyük umut bağlanan reformist hareket iç krizler sonucu büyük bölünmelerinde etkisiyle seçimlerde bozguna uğradı. Öte yandan seçimlerin galibi olan Ahmedinecat muhafazakar sektörlerin adayı olarak tanınıyordu ve elde ettiği başarının en önemli nedeni, ülke içinde yaşanmakta olan yoksullaşmaya ve yolsuzluklara karşı geliştirdiği söylemin, başta kırsal kesimdeki yoksul köylülük olmak üzere genel bir sempatiyle karşılanması oldu.

ABD emperyalizminin, İran'ın nükleer programına yeniden başlayacağını ilan etmesiyle birlikte İran üzerinde uygulamaya başladığı basınç, Irak'ın işgal edilmesinden önceki söylemle büyük paralellik taşıyor. Ne var ki tam da bu noktada emperyalizmin sınırlılıkları ortaya çıkmaya başlıyor.

Zira Irak'ta hızla gelişen direniş hareketi emperyalizmin hızını kesmiş durumda. Her ne kadar İran'ın yeniden denetim altına alınması emperyalist projenin önemli bir halkasını oluşturuyorsa da, Irak'ta askeri ve politik bir sıkışma söz konusuysen yeni bir işgal hareketine girişmek ve bunun için daha fazla asker ve mühimmat sevkıyatını göze almak,

emperyalizmin mevcut kapasitesini aşıyor. İşte bu çelişkili durum, şimdilik Washington yönetimini bir yandan BM kanallarını kullanmaya, diğer yandan da AB'deki müttefiklerin desteğini elde edebilmeye zorunlu kılıyor.

İslamcı rejimin çıkmazı

Bugün bir İslam Cumhuriyeti olarak tanımlanan İran'da rejimin kontrolü bir Şii kliğin elinde. Bu İslamcı diktatörlük, gerçekte 25 yıl önce Şah Rıza Pehlevi aracılığıyla emperyalizmin ülkede gerçekleştirdiği soyguna karşı harekete

Irak'ta hızla gelişen direniş hareketi emperyalizmin hızını kesmiş durumda. Her ne kadar İran'ın yeniden denetim altına alınması emperyalist projenin önemli bir halkasını oluşturuyorsa da, Irak'ta askeri ve politik bir sıkışma söz konusuyken yeni bir işgal hareketine girişmek ve bunun için daha fazla asker ve mühimmat sevkıyatını göze almak, emperyalizmin mevcut kapasitesini aşıyor. İşte bu çelişkili durum, şimdilik Washington yönetimini bir yandan BM kanallarını kullanmaya, diğer yandan da AB'deki müttefiklerin desteğini elde edebilmeye zorunlu kılıyor.

geçmiş burjuvazinin bir sektörüne dayanan politik bir aparattan başka bir şey değil.

İslam Devrimi'nden 25 yıl sonra bugün İran, emperyalizmin yarı

sömürgesi olmaktan kurtulamamış kapitalist bir ülke. Dahası kontrolü elinde bulunduran bu Şii klik kendi içinde fazlasıyla bölünmüş durumda ve bu aslında pazar üzerinde hakimiyet kurma arayışındaki burjuvazinin değişik sektörleri arasında yaşanan mücadelenin açık bir ifadesi. Uygulanmakta olan "İslami ekonomi" ve yürürlükteki tüm Kuran ilkeleri ülkedeki sermaye birikimini yoğunlaştıran özel mekanizmalar olmaktan öte bir anlam taşımıyorlar.

Ülkedeki gayri safi hasılanın yaklaşık yüzde 40'ını kontrol etmekte olan Ayetullahlar ve ordu üst yönetim kademesinin hakimiyetindeki rejim, aynı zamanda işçi sınıfı ve yoksul köylülük ile ülkenin kuzeyindeki Kürt halkına yönelik sistematik baskının da temel aracı.

Öte yandan, İran kapitalizminin dünya emperyalist sistemi ile bütünleşme gereksinimleri, İran diktatörlüğünü özellikle Avrupa emperyalizminin basıncı altına sokmakta ve bu da rejimin çıkışsızlığını güçlendirmekte.

İslamcı diktatörlük rejimiyle ABD emperyalizminin baskıları arasında sıkışan İranlı işçi emekçi yığınlarıyla, Kürt halkı ve diğer ezilen ulusların bugün her zamankinden daha çok devrimci bir partiye ihtiyacı var.

Murat Yakın

Hükümet Kamu Emekçilerine Kaşıkla Zam Veriyor

Kamuda çalışan 2 milyon kamu emekçisini ilgilendiren toplu görüşmeler 15 Ağustos'ta başladı. Görüşmeler mini bir oturma kriziyle başladı. Hükümet, pazarlık masasında hem hükümet olarak hem de işveren olarak kendisini dayatmaya çalıştı. Başbakan müsteşarına ayrılan koltuğa Kamu-Sen'in başkanı oturunca pazarlıkları hükümet adına yürüten Devlet Bakanı Mehmet Ali Şahin toplantıyı terk etti.

Hükümet, pazarlığa başlar başlamaz emekçilerin taleplerine karşılık "kaynak yok", "mali disiplini bozamayız" diyerek IMF'nin emirlerini yerine getirmiş oldu. Bunun yanında sendikaların ne toplu görüşme öncesinde ne de görüşmeler sürecinde görüşmeleri etkileyecek hiçbir ciddi eylem yapmamaları görüşmelerin sonucunu etkiledi.

Ayrıca hükümet, bu toplu görüşmeler sürecinde; sözleşmeli çalışma ile milyonlarca kamu emekçisinin iş güvencesini ortadan kaldıran, performansına göre ücret sistemini öne çıkaran, esnek çalışmadan dolayı fazla mesaiyi ortadan kaldıran, siyaset ve grev yapma yasağı getiren Kamu Personel Rejimi taslağını

dayatmaya çalıştı. Önümüzdeki dönem en önemli sorunlarının başında bu taslak olacaktır. Sendikalar ise grev ve toplu sözleşme hakkı tanınırsa bu taslağa onay vereceklerini belirtiyorlar. Bu daha vahim bir sorundur.

Yapılan 4. tur görüşmeler sonucunda 29 Ağustos 2005 gece yarısında sendikalarla uzlaşma sağlayan hükümet, kamu emekçilerine yıllık yüzde 5,1 oranında zam ve 1 milyon 377 bin lira ek ödeme, ek ödeme almayan memurlara ise yılın ilk ve ikinci 6 ayları için 40'ar milyon lira seyyanen zam yaptı. Yapılan zammı Kamu-Sen ve Memur-Sen kabul ederken, KESK şerh koyduğu maddeleri Uzlaştırma Kurulu'na götürüyor.

Bugün kamu emekçilerini hükümete karşı üç konfederasyon temsil etmekte: KESK, Kamu-Sen ve Memur-Sen. Tabii ki bu bölünmüşlük hükümete avantaj sağlamakta ve hükümet özellikle devlet tarafından desteklenerek kurulan Kamu-Sen ve Memur-Sen sendikalarını KESK'e karşı kullanmakta.

Kamu işvereni temsilen görüşmelere katılan Kamu İşveren Kurulu Başkanı, başbakan tarafından görevlendirilen bir devlet bakanıdır. Yani emekçilere karşı pazarlık yapan taraf hem kamu işvereni, hem de hükümet adına pazarlık yapacak.

Yapılan görüşmeler başından itibaren eşitsiz bir ortamda gerçekleşmekte, bu da yetmezmiş gibi

kamu emekçilerinin pazarlık silahı olan grevli toplu sözleşme hakkını tanımamak için toplu görüşme adı altında görüşmeleri yürütmekte.

Üç sendika konfederasyonunun toplu görüşmelere ilk kez ortak katılmayı becerebilmeleri önemli. Bunun nedeni sendika yöneticilerinden kaynaklanmıyor. Gerçek neden, tabandaki emekçilerin huzursuzluğu. Kamu emekçilerinin ücretleri açlık sınırına yakın olmasına rağmen, burjuva basın bilinçli olarak emekçilerin maaşlarını yüksek göstermek istiyor. Çünkü memurları toplumla karşı karşıya getirmeyi hedefliyorlar. KESK'in açıkladığı zamlı maaşlarla en düşük memurun eline 649 milyon lira geçecek. Hükümet kamu emekçilerine verdiği yıllık yüzde 5 zamdan iki gün sonra benzine yüzde 2, doğalgaza yüzde 5 zam yaptı. Kaşıkla verdi, kepçeyle geri aldı. Bunun da adı zam oluyor!

Geçmişin Mirasıyla Nereye Kadar?

Kamu emekçilerinin, özellikle 1990'lı yıllardan itibaren grevli ve sendikalı toplu sözleşme hakkı için verdikleri (özellikle de KESK öncülüğünde) kararlı mücadele sonucunda hükümetler geri adım atmak zorunda kalmış ve kamu emekçilerinin örgütlendiği KESK'i fiilen tanımak zorunda kalmıştı. Kamu emekçilerine grev ve toplu sözleşme hakkı tanımayan hükümet, bugün toplu görüşme adı altında kamu emekçileriyle pazarlıklar yapmakta. KESK, eski mücadeleciler dönemin aksine bugün uzlaşmacı ve bürokratik bir yapıya sahip. KESK yapılan görüşmelerden tabanın memnun olmayacağını bildiğinden şerh koyduğunu açıkladı. Eğer KESK yönetimi yapılan görüşmeleri olumlu bulmuyor ise neden tabanını harekete geçirmiyor? Çünkü KESK yönetimin böyle bir derdi yok. Böyle bir yönetimin eylem çizgisi, yöneticilerin göstermelik olarak katıldıkları basın açıklamalarını aşamaz. Ancak tabandaki emekçiler bu bürokratları eyleme geçirebilir..

Bir Sömürü Yöntemi: Parçabaşı Üretim

Kapitalistler işçileri daha fazla sömürmek için her gün yeni yöntemler uygulamaya koyuyorlar. Bu yöntemlerden biri esnek çalışmanın yasal hale gelmesi. Yine ücretler konusunda da yeni uygulamalar başladı. Bazı fabrika ve atölyelerde performansa dayalı ücret verilirken, bazı işyerlerinde de parçabaşı üretim gündeme geldi.

Nedir parça başı üretim? Parça başı üretimde ne kadar üretirseniz o kadar ücret alıyorsunuz. İş olmadığında veya iş bir nedenle durduğunda ya da rahatsızlandığınızda herhangi bir ücret almanız söz konusu değil. Bu koşullarda işverenin hiçbir riski yok. Özellikle tekstil sektöründe, küçük dikim atölyeleri bu üretim şeklini tercih ediyor. Belirlenen fason ücretin 1/3'ü işi diken makineye üretim karşılığı veriliyor. Buraya kadar her şeyin mantıklı olduğunu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Fason ücretini işçiye yansıtmıyor. Daha işi dikmeye başlarken emeğinizin bir kısmı çalınmış oluyor.

Parçabaşı üretimde, parçabaşı ücret alanlar genellikle makine bölümüne çalışanlar. Ortacı, ütücü, kalite kontrolcü, paketleme bölümü normal ücretlerini alır. Parçabaşı üretim yapan işçiler kendi performanslarının çok çok üstüne çıkarak gecenin geç saatlerine kadar çalışmak zorunda kalır. İşçinin hiçbir sosyal hayatı kalmaz. Dünya ile hatta ailesi ile bağları kopar. Parçabaşı üretim örgütlenmenin, birlik olmanın önünde bir engel haline gelir.

Bu çalışma koşullarına ayak uydurmak zorunda kalan kalite kontrol, paketleme ve ütü bölümleri de iş yetiştirmek için, tıpkı parçabaşı üretim yapanlar gibi performanslarının çok üstüne çıkmak zorunda kalıyor. Bu yorucu tempoya ne kadar katlanılabileceği ise belirsiz. Bir süre sonra bu çalışma temposuna ayak uydurmak için ilaç kullanmaya başlanıyor.

Patronlar, parçabaşı üretim ile işçileri birbirleriyle yarıştıyor. Farkında olmadan kendi sınıf kardeşlerimizle rekabet etmek, hatta çatışmak durumuna düşüyoruz. Parçabaşı üretim sonucunda, belli bir dönem iyi kazanç sağlansa da, işlerin durmasıyla birlikte uzun dönemde ücret alamamak durumuna düşüyoruz. Ayrıca parçabaşı üretimde sosyal güvence de yok. Sigorta yok. Bu kötü koşullara rağmen yüzbinlerce işçi bu dayatmayı kabul etmek zorunda kalıyor...

Sözün kısası parçabaşı üretim; işçileri bölen, yoğun çalışma saatleriyle hayattan koparan, sosyal güvenceden yoksun bırakan ve işçinin ücret olarak ne alacağını bilmediği bir esnek çalışma sistemidir. Patronların kâr hırsları işçileri, kölelik koşullarında çalışmaya itiyor. Bu koşulların düzelebilmesi için, biz işçilerin birbirimizle yarışmak yerine birlik olup, daha iyi koşullarda çalışmak için mücadele etmemiz gerekiyor.

Jiyan

Fabrikalardan Yeni Bir Fabrikadan Merhaba

Çalıştığım fabrika çeşitli boyutlarda ve şekillerde demir-çelik üretimi yapıyor. Fabrika dört bölümden meydana geliyor.

Birinci bölümde hammaddeyi getiren araçların boşaltılması, getirilen hammaddenin çeşitli boyutlarda kesilip ocağa verilme işlemi yapılıyor. İkinci bölümde ise, ocaktan çıkan köz halindeki malın hareketli merdaneler arasından geçirilerek istenilen şeklin verilmesi sağlanıyor. Buradan çıkan mallar elektrikli testereyle belli ölçülerde kesilip istif bölümüne gönderiliyor. İstif bölümünde ise mallar cinsine göre istiflenip araçlara yükleniyor. Üçüncü bölüm ise, depo olarak kullanılıyor. Burada stok mallar depolanıyor. Dördüncü bölüm de ise, presler ve torna tezgâhları yardımıyla sanayide kullanılabilecek çeşitli malzemeler hazırlanıp istifleniyor.

Fabrika iki vardiya olarak çalışıyor. İlk vardiya 08.00–15.00; ikinci vardiya ise, 15.00–23.00 arasında. Fabrikada toplam 70 işçi çalışıyor. Çalışanların tamamı erkek işçiler. Çalışma koşulları kötü ve kaza riski yüksek. Fabrikada geçmiş dönemlerde kaza geçirip sakat kalmış ama halen çalışan işçiler de var. Çalışanların büyük bölümü eski diyebileceğimiz işçilerden oluşuyor. Yeni işçi sayısı az. İşçiler arasında diyalog iyi. İşçilerin hoşnutsuz oldukları konuların başında, ücretlerin düşük olması, iş kazalarına karşı önlem alınmaması, yemeklerin az ve kötü olması, banyo kabinlerinin yetersiz (3 adet) olması geliyor.

Tabi ki bu sorunlar patrona iletiliyor ama patron cebinden fazla para çıkmasını diye işçilerin sorunlarına kulaklarını tıkamış durumda.

Bu sorunların çözümü mümkündür. Bizler, sorunlarımızın çözümü için tek yumruk olabilir ve kararlı bir şekilde bir araya gelebilirsek neden taleplerimizi patrona kabul ettirmeyelim?

Bir Metal İşçisi

Yeni Oyunun Adı: Makine Talimatı

İşyerinde idare işçilere 13 maddeden oluşan makine kullanma talimatını imzalatmak istedi. Makine talimatı genel olarak makinenin arızası olduğunda sorumluya haber verilmesini isteyen maddeler içeriyor. Buraya kadar normal, peki idare bugüne kadar neden bu veya buna benzer talimatlar imzalatmadı? Çünkü yoğun iş temposuna dayanamıyoruz ve bu durum iş kazalarının artmasına neden oluyor. İdare, iş kazalarında sorumluluk almamak için, işçilere bu talimatları imzalatarak sorumluluktan kaçmayı planlıyor. İş güvenliği almayan idare, en ufak bir iş kazasında işçilere imzalatığı bu talimat sayesinde işin içinden yağ gibi sıyrılabilir.

İşçilerin çoğunluğu, "bizler zaten bu kurallara uyuyoruz, neden bu kâğıdı imzalayalım?" diyerek tepki gösterdiler. İdare talimatlarla ilgileneceğine, ikramiyelerden ve altıncı ayda ücretlerde yapma sözü verdiği iyileştirmeden haber versin. İşçilerin haklarına sıra gelince ketum davranan idareye bizlerin de bir cevabı olmalı. Bizler de idarenin yapması gereken görevleri hatırlatan bir talimatname hazırlamalıyız.

Bir Tekstil İşçisi

Örgütlü Birlik Olursak Kazanabiliriz

Çalıştığım fabrikayla ilgili daha önce birçok haber yazmıştım. Önümüzde yeni bir sözleşme süreci var. Bu sözleşme sürecine gelmeden önce nasıl bir süreçten geçtik kısaca bir hatırlatmakta yarar görüyorum.

Bundan yaklaşık 1,5 yıl önce patron 25 işçiyi işten atmıştı. Atılan işçiler fabrikanın önünde direnişe geçtiler. Bunun üzerine, biz çalışmaya devam eden işçiler, atılan arkadaşlarımızı geri aldirmek için üretimden gelen gücümüzü kullanarak iş yavaşlattık. Ve atılan arkadaşlarımızı geri aldirdik. Atılan işçilerin geri alınması hepimize büyük bir moral oldu. Bu moralde sendikalaşmaya karar verdik. Ve sendikaya üye olmaya başladık. Örgütlenme sonucunda yüzde 80'lik bir çoğunluğa ulaştık. Sendika tarafından Çalışma Bakanlığı'na başvuru yapıldı. İşçileri sendikaya üye yapan bazı öncüler ve sendikacılar işçilere 4 ikramiye olacağı, aylık ücretlerin 500 milyon Liraya çıkacağı, erzak, çocuk parası, kömür alınacağı vb. vaatlerde bulunuyorlardı.

Nasıl bir sendika istiyoruz?

Çalışma Bakanlığı'na gönderilen çoğunluk tespiti, bakanlıktan patrona gönderildi. Patron hiç itiraz etmeden sendikayı kabul etti. Ardından bütün gücüyle işçilere her türlü baskıyı yapmaya, tutanak tutmaya başladı. İşçilerin adreslerine noter aracılığıyla ihtarnameler gönderiyordu. Performansa dayalı çalışmayı dayatıyordu. Buna benzer uygulamayı hayata geçirmek istiyordu. Sendikanın duyarsızlığından dolayı bu süre içerisinde birçok işçi işten atıldı. Bazı işçiler ise "kahretsin" diyerek kendileri işten çıktılar.

Devrimci işçilerin bir kısmı patron-sendika işbirliği sonucu işten atıldı. Sendika bürokratları, işyerine sendikayı sokmak için gece gündüz demeden emek harcayan ve her türlü baskıya karşı örgütlenen ve mücadele eden işçileri (bu arkadaşlar tüm uyarılarımıza rağmen sendikaya

güvenmiş ve açık faaliyet yürütmüşlerdi.) attırdıktan sonra patronla sözleşme masasına oturdu.

Sözleşmedeki maddelerin hiçbiri işçilere danışılarak yapılmadı. Ve vaatlerin hiçbiri yerine getirilmedi. İşçilerin sendikaya karşı güvenleri sarsıldı. "Sendika dedikleri bu muydu", "keşke sendikalı olmasaydık", "sendika gelmeden önce bizler atılan işçileri işe aldirmıştık. Sendika geldikten sonra 50'ye yakın işçi işten çıkarıldı. Sendika seyretti." demeye başladılar. Hatta işçilerin bir kısmı sendikadan istifa etmeyi bile düşünüyorlar.

Sendika bürokratları, bilinçli, sınıf mücadelesi deneyimi olan işçileri fabrikada istemezler. Çünkü bu işçiler, sendika bürokratlarının bütün pisliklerini bilirler. Bundan dolayı bizler, bu gibi sendikacılara rağmen sendikalaşmalıyız. Ama yukarıdaki gibi bir sendikalaşma değil. Eğer bizler birliğimizi, örgütlülüğümüzü sendikacılara havale edersek hata yaparız; çünkü onların tek düşünceleri işçilerden gelen aidatlardır. Bu aidatları kaybetmemek için önlerine çıkan herkese karşı mücadele ederler. Bizler bu yüzden örgütlenmelerimizi sendikacıların denetiminde değil bağımsız olarak yürütmeliyiz.

İkinci sözleşme yaklaşiyor, sendikam uyuyor

O günden bu yana 1,5 yıl geçti. İkinci sözleşme dönemi yaklaşiyor. Patron boş durmuyor, hazırlıklarını yapıyor. Sipariş aldığı işler aksamasın diye İzmir, Bursa, Moldova'daki fason atölyelere iş veriyor. Patron bu işletmelere makine yardımı ve giysi uzmanı gönderiyor.

Bu önlemleri alırken bir yandan da işyerindeki örgütlülüğü dağıtmak için her türlü taktiğe başvuruyor. İlk önce yönetim baştan aşağı değiştirildi. Şimdiki idareciler işçilerle iyi geçinmeye çalışıyorlar. İdare "bir sorununuz varsa bize

gelin, temsilciler sizlerin sorunlarınızı çözemez" diyorlar. İşçilere yakınlık göstererek var olan birliği dağıtmak istiyor.

İşçilerin cephesinde durum biraz farklı. İşçiler bu süre içerisinde çok yıprandılar. Sendikadan beklentilerin hiçbiri gerçekleşmedi. Çünkü işçilerde "Sendika gelirse her şey hallolur. Bizler bir şeye karışmayız" düşüncesi vardı. Ama hiçte işçilerin düşündüğü gibi olmadı. Şimdi hem patrona karşı, hem sendika bürokratlarına karşı mücadele etmek zorundayız.

Patron sözleşme öncesi hazırlıklarını yapıyor. Bunu sağır sultan biliyor. Sendikacıardan bir haber yok. Bizler, sendikacıardan bağımsız olarak yaklaşan sözleşmeye hazırlanabiliriz. Bunun için güven temelinde tekrardan örgütlenmeliyiz. Taleplerimizi liste haline getirmeliyiz. Kısacası bir hazırlık yapmalıyız, yoksa bu sözleşme diğerinden daha kötü olacaktır.

Baş temsilciyi dışarıdan değiştirme çabaları

Fabrikada iki aydır belli söylentiler dolaşüyor. Bu söylentiler bazı arkadaşlar tarafından yayılıyor. Üç temsilciden birine, özellikle baş temsilciye karşı belli tepkiler geliyor. Çünkü baş temsilci yeterli bilince ve deneyime sahip biri değil. Biz işçilerin çıkarlarını korumakta pasif kalıyor. Bu gerçeği bütün işçiler biliyorlar. Ve buna rağmen bu arkadaşı seçtiler. Eski baş temsilci, işçilere haber vermeden işten ayrılmış ve çekip gitmişti. Bugün ise baş temsilcinin değiştirilmesi için işçilerle toplantılar yapıp imza toplamak istiyor. Bu yolla temsilciyi değiştirmeyi hedefliyor. Bu arkadaş bizimle de konuştu. Kendisine katılmadığımızı, özellikle sözleşme sürecinde işçiler arasında yaratılacak bir bölümenin ancak patronun ekmeğine yağ süreceğini söyledik. Bu fikrimizi diğer işçilerle de paylaştık. Ve bu arkadaşlar geri adım attılar. Bizce sorun sadece temsilci sorunu değil. Bugün kim seçilirse seçilsin eğer işçilerin kendi aralarında güven temelinde bilinçli bir örgütlülük yok ise, temsilcilerin yapacaklarının sınırları bellidir.

İdare, öncü işçilere şeflik teklif etti

İşçiler şimdiden kim temsilci olsun diye kendi aralarında konuşuyorlar. Şimdilik iki isim geçiyor. Bunlardan biri benim ismim. Ama benim fikrimi almadan beni temsilciliğe uygun bulmaları ve benim ismimi açıktan açığa konuşmaları beni rahatsız ediyor. Böyle bir söylentiyi duyan işveren hemen harekete geçti. Beni ve diğer işçiyi çağıran müdür bizlere bant şefliği önerdi. Ben ise böyle bir teklifin geleceğini tahmin ediyordum ve teklifi uygun bir şekilde nasıl ret edebileceğim konusunda hazırlık yapmıştım. Patronun, işçilerin güvendiği kişilere mevki verir ise bu kişilerle işçilerin bağlarının kopacağını düşünüyor. Biz de bunu bildiğimiz için dikkatli davranmalıyız. Ben teklife hayır dedim. Diğer işçi arkadaş ise kabul etti. Kabul eden arkadaş kabul gerekçesini şöyle açıkladı: "İşçileri daha rahat örgütleriz, daha iyi yönlendiririz." Patrona yakın o kadar işçi varken, bizleri neden seçsin? Patron bu kadar aptal mı? Patronlar bilinçli olarak bu siyaseti yapıyor. Duygusal davranmıyorlar, bizler de patronlara karşı siyasi bir tutum alamazsak patronların siyasetine kurban gideriz.

Bir Tekstil İşçisi

emek güncesi

Coca Cola İşçilerinin Direnişi 110. Gününde

Coca Cola'nın Yeni Bosna ve Dudullu'daki depolama ve taşıma tesislerinde çalışan 140 işçi yaklaşık 3,5 ay önce taşeron firma Trakya Nakliyat'a devredildiler. Koşulları çok ağırlaşan işçilerden 110'u 13 Mayıs 2005'te DİSK Nakliyat-İş sendikasına üye oldular. İşveren, Dudullu'daki 55 işçiyi performans düşüklüğü bahanesiyle 19 Mayıs'ta işten çıkardı. Yeni

Bosna'daki 55 işçiyi de 2 Temmuzda işten çıkaracağını açıkladı. Böylece iki depoda da direniş başladı.

Birçok eylem gerçekleştiren işçiler geçen ay içinde Dudullu'daki depoyu işgal etmişlerdi. İşgal polisin biber gazlı saldırısıyla zorla bitirildi. Gözaltılar yaşandı. Aileler tartaklandı. Çadırlar polis tarafından yıkıldı. Fakat işçilerin kararlı mücadelesi 110 gündür engellenemedi.

Cola işçiler kimi zaman Bakırköy Özgürlük meydanı'nda, kimi zaman Taksim'de seslerini haykırdılar. Basın açıklamaları yaptılar. Cola işçilerinin şiarı, "Cola içme, zulme ortak olma"dır. Mücadelenin halka duyurulması, medyanın kullanılması önemli. Ancak işçilerin gücü üretimden ve birliklerinden gelir. Yani diğer Cola işçileri mücadeleye çekilmedikleri sürece, çevre fabrikalar mücadeleye destek vermediği sürece Cola işçilerinin başarması kolay değildir. DİSK, medyatik eylemlerde öne çıkmak yerine örgütlü olduğu işyerlerini mücadeleye katsa Cola işçilerinin mücadelesine güç kazandırır. DİSK ve diğer sendikalar ancak işçilerin bağımsız ve birleşik mücadelesiyle güçlenir. Ayrıca tüketim kampanyaları ile burjuvalara geri adım atılabilmek mümkün değil.

Cola işçilerinin mücadelesi, işçi sınıfına örnek olmaya, yol göstermeye devam ediyor. Bizlere düşen görev, Cola işçilerinin direnişini desteklemek ve mücadelelerine güç vermektir.

Zehirleniyoruz! Kimin Umurunda!

Fabrikada yıllık izinlerin ardından çalışmaya başlayan işçi arkadaşlarımız, içtikleri sudan zehirlendiler. Fabrikadaki su dolaplarının bakımını yapmayan idarenin sorumsuzluğunun faturasını işçiler çekti. İdare normal şartlarda işbaşında su içmeyi yasaklıyor. Yazın sıcaklığında hem köle gibi çalıştırıyorlar hem de su içmeyi yasaklıyorlar. Acaba bu yasağa kendileri uyuyorlar mı, yoksa bu yasak sadece işçilere mi?

Suları için işçiler rahatsızlıklarını şeflere söylediklerinde yalaka şeflerin ilk tepkisi, bir baytar doktor edasıyla, olayın psikolojik olduğunu, bu yüzden rahatsız işçilerin çalışmasını söylemek oldu. Zehirlenen işçilerin sayısı arttığını gören idare, birkaç gün Turkuaz marka su aldı..

Sonra tekrardan kuyu suyuna döndü. Ayrıca zehirlenen işçi arkadaşlar, revirde iğne vurulup evlerine gönderildi. Arkadaşlar, evlerine gittiklerinde rahatsızlıkları geçmedi ve hatta daha da arttı. Bunun üzerine arkadaşlarımız bu kez hastaneye gittiler ve rapor aldılar. İdare kendisi temiz su içerken işçilere kuyu suyunu reva görüyorlar. Sağlığımızı üç kuruş para için hiçe sayıyorlar. Bizler bu sorunlarımıza sahip çıkmadıkça patronlar bizleri daha kötü koşullarda çalıştıracaklardır. Bu kötü çalışma koşullarında çalışmak istemiyorsak patrona karşı sorunlarımız için bir araya gelip örgütlenmeliyiz.

Bir Tekstil İşçisi

Turkuaz İşçileri'nin Tamamı İşten Çıkarıldı

Ümraniye Çakmak'taki Turkuaz/Çakıl Tekstil fabrikası işçileri Teksif Bakırköy şubesine üye oldukları için işten çıkarılmaya başlanmıştı. Temmuz ayı sonunda kalan işçilerin tamamı da işten çıkarıldı. İşçilerin örgütlülüğünü engellemek için fabrikayı kapatmayı göze alan patron, makinelerini de satmaya başladı.

İşveren işçilerin tamamının tazminatlarını ödedi. Turkuaz işçileri ayrıca patrona karşı "kötü niyet davası" açtılar. Turkuaz işçileri, 14 Ekim saat 10'da Üsküdar İş Mahkemesi'nde görülecek davalarına emekten yana tüm partileri, sendikaları ve tüm duyarlı kesimleri davet ediyorlar.

Turkuaz işçilerinin mücadelesini destekleyelim! Sendikalaşmanın önündeki engeller kaldırılсын! İşten atılmalar yasaklansın!

Ulagay İşçilerinin Eylemleri Devam Ediyor

Topkapı'daki Ethem Ulagay İlaç Fabrikası işçileri DİSK Lastik-İş sendikasına üye oldular ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na yetki için başvurular. Fabrikadaki 403 işçiden 204'ü sendikaya üye olmuştu. Bakanlık sendikaya yetkiyi verdi. Ancak işveren yetkiye itiraz etti. İtiraz üzerine işçiler de eyleme geçtiler. Fabrikada sabah girişlerde, öğle yemeklerinde ve akşam çıkışlarda alkışlı protesto yapılmaya ve yürüyüşler gerçekleştirilmeye devam ediliyor.

İleri Deri İşçilerine Jandarma Saldırısı

Çorlu Organize Sanayi'deki İleri Deri Fabrikası işçileri sendika üyesi oldukları için işten çıkarıldılar. Çıkarmaların ardından fabrikanın adı Müge Deri olarak değiştirildi ve 1 Ağustos'tan sonra fabrikaya yeni işçiler girmeye başladı. Direnişteki işçilerin üzerine kaçak işçileri taşıyan bir kamyon sürüldü. Bu fiziki saldırının ardından jandarma direniş çadırına saldırdı ve 15 İleri Deri işçisi ve sendika temsilcisi Ali Bayram, patronun şikayeti üzerine polis tarafından gözaltına alındı.

Örsan Tekstil'de İşten Çıkarma

KARTAL Samandıra'da bulunan Örsan Tekstil işçileri DİSK/Tekstil-İş sendikasına üye oldular. Bunun üzerine patron 26 işçinin işine son verdi. İçerideki işçiler üzerinde de baskılar yoğunlaştı. Baskıları protesto etmek için fabrika önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasına müdahale eden jandarma işçilere saldırdı. Basına açıklamasına destek veren 9 işçinin de işine son verildi.

Tibet İşçilerinin Direnişi Devam Ediyor

Pendik Kurtköy'deki Tibet Fabrikası işçileri Petrol-İş sendikasına üye oldular. Bunun üzerine 50'si işten çıkarıldı. Yaklaşık 5 aydır direnen işçilerden önce atılan 8'i işe geri dönüş davasını kazandılar. İşçiler, fabrika önündeki çadırlarında beklemeye devam ediyorlar. Tibet işçilerinin direnişinin desteklenmesi gerekiyor.

Erdemir'de Protestolar Yaygınlaşıyor

Kdz. Ereğli'deki Erdemir Demir Çelik Tesisleri'nin özelleştirilmek üzere ihaleye açılması üzerine işçilerin başlattığı protestolar devam ediyor. Genel müdür değişikliğinin ardından yeni genel müdürün tehditleri de işçilere geri adım attırabilmiş durumda değil.

Erdemir işçileri belden üstlerini çıkararak hükümeti protesto ettiler. Fabrikadan ilçe merkezine yaklaşık 3 km yürüyen işçiler, "Ampul sönecek hükümet gidecek", "Erdemir vatandır, vatan satılmaz", "Otobana çıkarız, hükümeti yıkarız", "Erdemir'i satanlar halka hesap verecek" sloganlarını attılar.

Erdemir işçiler ayrıca fabrikayı incelemeye gelecek firmaları da fabrikaya sokmamaya hazırlanıyor. İhale için yeterlilik alan İngiliz Corus Group PLC firmasının yetkililerinin fabrikaya geleceği haberi üzerine işçiler kapılarda nöbet tutmaya başladılar. Yine Fransız ARCELOR firması yetkililerinin geleceği haberi üzerine de yaklaşık 2.000 işçi fabrikayı terk etmedi ve ertesi sabaha kadar fabrikada kaldı. Erdemir'in ana kapısından Anıt'ın önüne kadar yürüyen işçiler, "Gelecekleri varsa, görecekleri de var", "Erdemir vatan, hükümete isyan" sloganları attılar.

Erdemir'de sendikanın ana sloganı olan "Erdemir vatandır" şiarı, mücadeleyi bulanıklaştıran, yanlış bir şiardır. Örneğin Erdemir'e TOBB Başkanı Hisarcıkıoğlu'nun öncülüğünde Türkiye burjuvazisi de talip oldu. Bu durumda Erdemir yerli patrona gidiyor diye mücadele etmeyecek miyiz? Oysa fabrikayı kimin aldığı önemli değildir. Çünkü her koşulda işten çıkarmalar yaşanacak, ücretler düşecek, sosyal hak gaspları yaşanacak. Yani kim alırsa alsın işçi sınıfı kaybedecek. O nedenle özelleştirmenin kendisine karşı olmamız gerekiyor. Bu nedenle temel şiarımız: **Özelleştirmeler Yasaklansın, Atılan İşçiler Geri Alınsın ve Özelleştirilen Fabrikalar İşçilerin Denetiminde Millileştirilsin'**dir.

İşçi Cephesinin Sözü

Görüldüğü üzere birçok fabrikada yüzlerce işçi sendika üyesi oldukları için işten çıkarılıyor. Oysa yeni İş Yasası'na göre hiçbir işçi sendikalı olmasından dolayı işten çıkarılmayacaktı. Yaşanan deneyimler ise bunun yalan olduğunu bizlere gösteriyor.

Sendikalı oldukları için işçiler işten atılıyor. İşe dönüş davaları ve kötü niyet davaları aylarca hatta yıllarca sürebiliyor. Yasal olarak işe geri dönüş davaları 2 ay içerisinde sonuçlanmak zorunda. Uygulamada böyle olmuyor. İşçiler sonuç alınmayan mahkeme süreçleriyle aylarca uğraşmak zorunda kalıyor.

Henüz birleşik olmasa ve yerel düzeyde küçük çaplı da olsa yaşanan mücadelelerin arttığı görülüyor. Yaşanan tüm olumsuzluklara rağmen işçi sınıfı mücadele etmeye devam ediyor. Bizlere düşen görev işçi sınıfının mücadelesinin içerisinde olmak. Direnen işçilerle birlikte mücadeleleri sonuna kadar sürdürmektir...

Okul mu, Ticarethane mi?

Okulların açılmasına çok az bir süre kaldı. Bizleri bitmeyen kayıt sorunları ve arkası kesilmeyen okul masrafları bekliyor. Hükümet yetkilileri, televizyonlarda avaz avaz bağırıp, "Eğitime katkı parası vermeyin" diye bağırıyor. Ama okula gidip müdürle karşı karşıya gelen velilerin işi o kadar kolay değil. Kayıt parasını vermezseniz müdürün açıklaması hazır: "Kayıtlarımız doldu.. Sizin mahalleden bu okula öğrenci almıyoruz..." Daha akla gelmeyen bir sürü şey. Ve mecburen bir şekilde bulunup ödenen paralar.

Öyle ya da böyle para bulunur, çocuk okula gitmeye başlar. Ailelerin sorunları bitti mi sanıyorsunuz? YANILDINIZ! Dönemin yarısına kadar sorun yok gibi görünür. Ama çocuk bazı dersleri anlamadığını söylemeye başladığında başka bir sıkıntı başlar.

Biz, işçi ailelerinin çoğu tahsilli değiliz. İlkokul ya da ortaokul mezunuyuz. Üstelik vaktimizin çoğu çalışmakla geçiyor. Doğal olarak çocuklarımız için yeterli olamıyoruz.

Peki ne yapmamız gerekiyor? Bu sefer karşımıza çocuğumuzun öğretmeni çıkıyor. Öğretmen, "Çocuğunuz başarılı değil, kursa

vermezseniz başarısız olur" diyor. Öğretmene o anda şu soruyu soramıyoruz: "Neden kursa veriyoruz, o ilgiyi siz neden derste göstermiyorsunuz?" Ama alınacak cevap belli...

Suç kimde: öğretmen de mi, öğrenci de mi, velilerde mi? Bu soygunun suçlusu kim? Öğrencilere sorduğumuz zaman, "Bir sınıfta 70 öğrenciyle nasıl ders yapmamı bekliyorsunuz, kurs almalıyım diyor."

Veliler, "Biz cahiliz, çocuklarımız okusun" diyor. Veriyor kursa, dershaneye. Ya da "Bana devlet ne veriyor ki, ben çocuklara onu vereyim" diyen öğretmenler mi tek suçlu? Yani neden öğretmenlerin aldıkları azıcık maaşla geçinmek zorunda kalmaları mı?

Elbette gerçek suçlu her şeyi parayla alınır satılır hale getiren bu sistemdir. Öğretmeni aç bırakan da, öğrenciyi paralı bir eğitime zorlayan da, eğitimi kapitalistlerin oyuncağı haline getiren de bu sömürü düzeni. İstense eğitim de, sağlık da parasız olur. İsteyen öğrenci istediği okulda okuyabilir.

Ama bu devlet asla bunu istemez. Onlar için işçi çocuklarının cahil kalması, fabrikalarda işçi olarak çalışması daha iyidir.

Eğer öğrenci biraz akıllıysa ve şanslıysa belki okuyabilir. Ama o zamanda işsizlik gerçeğiyle karşı karşıya kalır. Ya da onlarca yıl okuduktan sonra bir patronun sömürsünün hizmetkarı olmakla...

Zenginlerse en iyi okullarda, dershanelerde okur, en iyi hocalardan ders alır. Yine üniversiteyi kazanamazsa özel üniversitelerin güzel sınıfları ve hocaları onu bekler. Verir parayı okur. Yetmez İngiltere'de, Amerika'da master yapar. Döner bir şirkette emekçi halkı daha fazla nasıl soyacağını planlar.

Kısacası emekçilerin ve çocuklarını kurtaracak olan burjuvazinin kırıntılarıyla yaşamak değil, birlik olarak sömürüye karşı mücadele etmektir. Parasız eğitim mücadelesi böyle bir mücadeledir.

**Eğitimde özelleştirmeye son!
Parasız eğitim, parasız sağlık!**

Eğitim Parasız Olmalı

Burjuvazi, eğitimi kreşten başlayarak, özel okullarla, dershanelerle, ücretli etütlerle, vakıf üniversiteleriyle vb. paralı hale getirdi. Emekçiler aldıkları ücretlerle ailelerini bile geçindiremezken eğitim harcamalarıyla Eylül ayında masrafları ikiye katlandı.

Bugün sınıf mevcudu 50'nin altında ve eğitimi de biraz iyi olan herhangi bir devlet okuluna girebilmek için gereken zorunlu başış 300 YTL.den (milyondan) başılıyor. Bu sadece kayıt parası! Asgari ücretle çalışan bir işçi 350 YTL (milyon) ücret alıyor. Çanta, önlük, ayakkabı, kırtasiye giderleri vb. harcamaların haricinde anne babalar çocuklarına günlük harçlık veremeyecek duruma getirildiler. Hükümetse, ilköğretim kitaplarını ücretsiz vermekle övünüyor. Aslında bu yöntemle kendine bağlı yayinevlerine para kazandırıyorlar. Madem hükümet ilköğretim kitaplarını ücretsiz veriyor, lise kitaplarını da ücretsiz vermeli.

Hükümet her yeni öğretim yılında olduğu gibi bu yıl da yeni değişiklikler yaptığını ilan etti. Bu yeniliklerden biri, liselerin dört yıla çıkarılmasıdır. Liseler dört yıla çıkarıldığında eğitim daha iyi olmayacak. Aksine ailelerin yükü biraz daha artacak.

Gençleri liseyi bitirdikten sonra daha büyük sorunlar bekliyor. Üniversite yerleştirme sınavına giren 1 milyon 613 bin adaydan sadece 378 bini üniversiteye girebildi. Diğerleri bir sonraki sınava hazırlanacak, büyük bir çoğunluğu işsizler ordusuna katılacak. Üniversiteye yerleştirilen 378 bin öğrenciyi de sorunlar bekliyor. Birçok öğrenci, 55-458 milyon arasında değişen okul harçlarını

yatıramadığı için okula gidemeyecek.

Üniversiteye ilk kayıt yaptıranlara emniyetin hazırladığı broşürler dağıtılıyor. Bu broşürde öğrenciler, "terör örgütlerine" karşı uyarılıyor. Örgütlerin gençlerin yabancılaşıma ve yalnızlığını kullandığı iddia ediliyor. Polisin şiddetindense bahsedilmiyor. Sonuç olarak üniversiteye girmek de, mezun olmak da sorunları bitirmiyor, gençleri işsizlikten kurtarmaya yetmiyor.

Eğitimde Adaletsizlik

Devlet İstatistik Enstitüsü (DİE)'nin açıklamalarına göre, toplumda en büyük uçurum eğitim harcamalarında. Türkiye'nin en zengin yüzde 20'lik kesiminde aylık ortalama eğitim harcaması 68 YTL iken, en yoksul yüzde 20'lik kesimde 50 Ykr. Aradaki fark 146 kat. Bu fark zenginlerle fakirler arasındaki uçurumu bir kez daha gözler önüne seriyor.

KESK'e bağlı Eğitim-Sen sendikasının açıklamalarına göre, sosyal dengesizliğin sonucu olarak okula beslenme çantası götürmeyen öğrenciler var. Ayrıca öğrenciler arasında çeteleşme, hırsızlık, gasp gibi suçların arttığına dikkati çekiyor. Devlet eğitimdeki sorunları düzeltmek için çalışmak yerine, bu sorunları düzeltmek için mücadele eden Eğitim-Sen sendikasını kapatmaya çalışıyor.

Emekçi halk eline ücretini almadan bir bölümü vergiye kesiliyor. Bu kesintinin karşılığı ne eğitim de, ne de sağlıkta görülemiyor. Eğitim bilimsel temellere dayandırılmalı ve parasız olmalıdır. Her insan eşit koşullarda eğitim hakkından yararlanmalıdır.

Okullar Yeni Sorunlarla Açılıyor

Okulların açılmasına çok az bir süre kaldı. Her sene olduğu gibi, bu eğitim yılında da öğrencileri pek çok sorun bekliyor:

Birincisi, liseler artık resmen 4 seneye çıkarıldı. Peki iyi mi, kötü mü oldu? Gerçek şu ki, liselerin 4 yıla çıkarılması eğitim kalitesini arttırmaz. Bu eğitim sisteminde 4 sene değil, 7 sene okusak, üstüne dershanelerde kendimizi parolasak yine çok şey değişmez. Mevcut sistem eğitimdeki sorunları çözemez. Çünkü çözmek istemez.

Tek derterli eğitimi paralı hale getirmek. Lisenin uzaması da ailelerin masrafını arttırmaktan başka bir işe yaramaz. Düşünsenize bu sistem değişmiş ve eğitim parasız hale gelmiş. ÖSS sınavı diye bir saçmalık yok ve isteyen istediği meslekte eğitimini sürdürebiliyor. Bunu yapmak mümkün ama kapitalistler bunu istemezler, çünkü onların tek derdi para. Paralı hale getirmeye çalıştıkları eğitim, deneysel değil, ezberci. Bize suyun 100 derecede kaynadığını öğrettiler ama bunu ispatlayamadılar. Yani bize parasız ve bilimsel bir eğitim gerekiyor.

İkincisi, bu yıl öğrencileri bir yeni sürpriz daha bekliyor. Bu sene pek çok okula "Voyeurgasm" adı verilen kamera sistemi yerleştirildi. Kamerayla gözetlenmenin hiçbir öğrenciyi hatta aklı başında hiçbir öğretmeni memnun etmeyeceği ortada. Amaç, uluorta duran kameralarla öğrencileri korkutup, disipline sokmakmış! Öğrencileri böylesi bir yöntemle kontrol etme isteği nasıl bir zihniyetin ürünüdür? Öğrencilere potansiyel suçlu olarak gören bir devletin anlayışı bu. Ayrıca bir öğrenci koridorda en fazla ne yapabilir orası da bir soru işareti...

65. ölüm yıldönümünde Troçki

“Lütfen yoldaşlara söyleyin, zaferimizden eminim... Dördüncü Enternasyonal... ileri!” Leon Troçki

Leon Troçki 1905 ve 1917 Ekim Devrimi'nin başlıca önderlerinden biri, Sürekli Devrim Kuramı'nın geliştiricisi, Kızıl Ordu'nun kurucusu ve yer yüzündeki ilk işçi devletinin Stalinist bürokrasi tarafından yozlaştırılmasına karşı

mücadelenin temel lideriydi. Stalinist bürokrasinin bir katilince 20 Ağustos 1940 tarihinde Meksika'nın Coyoacan semtinde düzenlenen alçakça bir saldırı sonucu aramızdan ayrıldı. Geride eşsiz öneme sahip yüzlerce eser,

insan uygarlığının geleceğine duyulan sarsılmaz bir umut ve mücadele azmi ve hiç kuşku yok ki, Stalinist yozlaşmaya karşı Bolşevizmin politik ve örgütsel mevzilerinin korunup geliştirilmesinin temel bir aracı olan Dördüncü Enternasyonalı bıraktı. 65 yıl sonra bir kez daha büyük ustamız Troçki'nin gurur veren hatırası önünde saygıyla eğiliyoruz

Yoldaş Troçki Sosyalizme dek daima!...

Aşağıda Troçki ailesinin yaşayan son ferdi ve Leon Troçki'nin torunu olan Esteban Volkov'un dedesinin ölümünün 60. yılında kaleme almış olduğu makaleyi yayımlıyoruz.
(www.arrakis.es adlı siteden alınıp, çevrilmiştir.)

Leon Troçki, Devrimci ve Marksist

Meksika'nın başkentindeki sakin Coyoacan semtinde, kaktüs ve sık yapraklı ağaçlarla çevrili eski bir evde 20 Ağustos 1940 gününün o bunaltıcı öğleden sonrası yaşananların üzerinden tam 59 yıl geçti. O gün Lenin ile birlikte Rusya'daki 1905 ve 1917 ekim devrimlerinin en belirleyici önderlerinden olan Devrimci Marksist, Leon Davidoviç Bronstein ya da daha bilindik ismiyle Leon Troçki, Josef Stalin tarafından emredilmiş bir cinayetin kurbanı oldu.

O 20 Ağustos günü her Sovyet işçisinden ürperen ve amacı onlar üzerinde bir terör diktatörlüğü oluşturmak olan GPU'nun -Stalinist gizli servis- profesyonel bir katili haince bir planı hayata geçirdi. Bir makale üzerinde bazı düzeltmeler yapma bahanesiyle Kızıl Ordu'nun kurucusuna yaklaşmayı başardı. İki kişi çalışma odasında baş başa kaldıklarında katil, bir buz kıracağı ile Troçki'nin başına ağır bir darbe indirdi. Birkaç saniye içinde sosyalizmin en parlak savaşçılarından biri yere yığıldı.

Leon Troçki'nin katledilmesiyle birlikte Sovyetler Birliği'nde proletaryanın devrimci iktidarını gasp eden bürokrasi, hem bir yandan en uzlaşmaz ve tehlikeli

düşmanından kurtuluyor, hem de büyük Ekim Devrimi'nin önderleri ve en fedakar katılımcılarından oluşan uzun ölüm listesini tamamlamış oluyordu. Böylece Josef Stalin uzun zaman önce kurbanlarınca kendisine takılan ismi bütünüyle hak ederek Bolşevik Devrimi'nin mezar kazıcısı olma görevini yerine getiriyordu.

Benim için 20 Ağustos'un o trajik ve kanlı öğleden sonrası sanki dün yaşanmış gibi canlılığını koruyor hala. Henüz 14 yaşında bir genç olan ben Esteban Volkov, yani Troçki'nin torunu, Natalia ve Lev Davidoviç'in yakın arkadaşları Rosmerlerle uzun bir süre yaşadıktan sonra Meksika'ya dedemlerin yanına döneli henüz 1 yıl olmuştu. 24 Mayıs 1940 tarihinde Stalinist Alfaro Sigueros tarafından gerçekleştirilen ilk suikast girişimi esnasında dedemlerin yatak odasında bulunuyordum.

GPU'nun Cinayeti

Yaklaşık üç ay sonra eski eve ulaşan Viyana caddesinden yürüyerek okuldan eve dönüyordum. Aniden ilerde alışılmadık bir manzarayla karşılaştım. Eski evin

hemen önünde kötü park etmiş polis arabaları ve mavi üniformaları ve şapkalılarıyla bir grup polis bulunuyordu. Bu oldukça anormal bir kargaşalıktı. Yüreğimde derin bir sıkışma hissettim ve evde bir şeyler olduğunu ve bu kez bir önceki kadar şanslı olamayacağımızı düşündüm.

Girişe yaklaştım, ama aniden ardına dek açık kapıda durdum. Bahçede dedemin sekreterlerinden ve muhafızlarından Amerikalı bir yoldaş olan Harold Robins ile karşılaştım. Son derece sinirliydi, elinde bir tabanca taşıyor ve umutsuz bir sesle Jackson, Jackson! Diye bağıriyordu. O an bu çığlıkların anlamını kavrayamadım. Rosmerlerin dostu ve Amerikalı Troçkist Sylvia Ageloff'un kocası ya da sevgilisi olduğunu sandığım bu adamla evde yaşanmış olanların ne ilişkisi olabilirdi?

Bu evde neler olmaktadır? Bahçeden eve doğru ilerledim, o an iki polisin arasında yüzü kanla kaplı o adamı gördüm. Bu yoldaş Robins'in sözünü ettiği adamdı. Kitaplığa girdim ve yemek odasının yarıya dek açık kapısından içeri baktım. İşte o an yaşanan trajedinin büyüklüğünü kavrayabildim. Dedem kafasında bir yarayla yerde,

Leon Troçki, Devrimci ve Marksist

bir kan gölünün içinde yatıyordu ve Natalia ve bir grup yoldaş onu çevreleyip başına buz tedavisi uygulamaya çalışıyorlardı.

Sylvia'nin kocası, Rosmerlerin Avrupa'dan dönüşte Meksika'ya getirdikleri, ailemizin büyük bir konukseverlik gösterdiği ve politikaya büyük bir ilgisi olduğunu belirten Jackson büyük devrimcinin hayatına kast eden GPU'nun basit bir ajanıydı. Evet Jackson Rus halkı üzerinde bir terör krallığı yaratan bu işkenceciler ve katiller ordusuyla bağlantılıydı. Onlar Sovyetler Birliği'ndeki karşı devrimin araçları, Stalin diktatörlüğünün ve bürokrasinin temel taşlarıydı.

Artık o gün yaşananlar üzerinde hiçbir gizem kalmadı, Bu alçak saldırı değişik etaplardan geçerek planlandı. Stalin, Beria, Leonid Eitington, onun sevgilisi Caridad Mercader ve oğlu Katalan Ramon Mercader - Jackson kod adlı- Lenin'in yoldaşı ve Kızıl Ordu'nun kurucusunun katili oldular.

Devrimci İyimserlik

"Natalia, bir gün daha fazla yaşadık!", bu her sabah, günün ilk ışıkları loş yatak odalarına vurmaya başladığında Leon Davidoviç'in ayrılmaz yol arkadaşı Natalia Sedova'ya söylediği sözdü. "Bir insan tarihsel görevini yerine getirdiğinde ölüm bir sorun olmaktan çıkar." Troçki bu sözü sıklıkla bir grup genç yoldaşa tekrarlamaktaydı.

Leon Troçki yaşlılık yatağında huzur içinde ölebilecek tipte bir insan değildi. Marks, Engels, Lenin ve bizzat kendisinin geliştirdiği gerçek sosyalizm savaşının tam ortasındaydı. Bu proleter devrim davası kahramanlarının, bir elde silah diğer elde kızıl bayrakla canlarını tereddütsüzce feda ettikleri bir yaşam biçimiydi. Troçki tarihsel görevini tamamlayarak ve sarsılmaz bir ağırbaşlılıkla bu hayattan ayrıldı.

Kuşkusuz Troçki, işçi sınıfı davasına katkısı en yoğun liderlerin başında gelmektedir. İngiliz profesör Sinclair'in yayımladığı bir biyografik çalışmaya göre, yalnızca Troçki tarafından incelenmiş eser ve alıntılar başlıkları 400 sayfa tutmaktadır. Bu nedenle Ernest Mandel'in dediği gibi "Troçki sosyalist hareketin tarihindeki en önemli strateji ustasıdır" demek yanıltıcı olmaz.

Troçki yaşamının son yıllarında, Stalinist bürokratik diktatörlüğe karşı mücadelesini inatçılıkla ve kararlılıkla sürdürdü, ve tam da bu nedenle dünyanın en çok izlenen devrimcilerinden biri haline dönüştü. Onun tarihsel önemine ilişkin bir belirleyici noktada Stalinistlerin, Sovyetler Birliği'ndeki devrimcilere yönelik başlattığı uyduruk Moskova Duruşmaları'na karşı geliştirdiği savunma oldu.

Meksika devlet başkanı Cardenas'in kendisini kabul etmesi üzerine Meksika'ya gitti ve 1937 Ocak'ında buraya varır varmaz Stalinist bürokrasinin başlattığı cadı avına karşı çalışmalarını hızlandırdı. Troçki burada hem kendisine hem oğluna hem de Ekim Devrimi'nin değerlerini savunan diğer devrimcilere yönelik olarak Moskova Mahkemeleri'nin yöneltilmiş asılsız suçlamalara karşı daha uygun koşullarda mücadele yürütmenin olanaklarına sahip oldu.

Troçki'nin talebiyle, asılsız suçlamaları değerlendirmek üzere Amerikalı eğitimci ve filozof John Dewey'in başkanlığında bir araştırma komisyonu oluşturuldu. Komisyon üyelerinin suçlananlarla en ufak bir kişisel bağı olmamasına azami önem verildi. Troçki bu komisyon çalışmalarında

kendine yönelik suçlamaların bir tekinin bile kanıtlanması halinde GPU cellatlarına kendini teslim edeceğini açıkladı. Bu karşı mahkemenin temel hedefi Troçki'nin onurunu kurtarmak değildi. Aksine bir devrimci olarak onun hedefi insanlık ve tarih karşısında, Stalinist bürokrasinin suçlarını teşhir etmek ve bürokrasinin devrimci tutsaklara yönelik yeni idam girişimlerinin önüne geçebilmektir. 13 gün süren yoğun oturumların sonunda Moskova Mahkemeleri'nin yönelttiği 18 temel suçlama ele alındı ve Troçki'nin suçsuzluğu tüm insanlığa ilan edildi.

Leon Troçki parlak devrimci mücadelesi boyunca daima Marksizm'e dayandı ve bu günümüzde hala onun sarsılmaz enerjisinin ve samimiyetinin temel kanıtı olmaya devam ediyor. Onun en önemli eserlerinden biri olan "İhanete Uğrayan Devrim"deki analiz ve öngörülerinin doğruluğu Stalinist rejimlerinin alaşağı olmasıyla kanıtlanmış oldu. İşte bu yüzden, kahramanca hayatı tüm devrimciler için bir örnek ve inceleme konusu olmaya devam ediyor.

Esteban Volkov

